

τούτων ήγεμόνες υπεχρεοῦντο νὰ μὴ ἐπιχειρήσωσί τι κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος, καὶ νὰ ἀποδώσωσιν αὐτῷ τὸ κυριώτερα τοῦ κράτους φρούρια, ὅσα ἥθελον ἀνακτῆσει ἐν Ἀσίᾳ. Ὡς πρὸς δὲ τὰς ἄλλας γαίας, τὰς ὁποίας πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κατακτήσεως τῶν Ἱεροσολύμων ἥθελον ἀναγκασθῆ νὸς φυλάξωσιν αὐτοῖ, ὑπέσχοντο νὰ ὀδύσσωσιν αὐτῷ πίστιν καὶ ὑποταγῆν, ἐπιφυλαττόμενοι νὰ μὴ τηρήσωσι τοὺς ὅρκους αὐτῶν εἰμὴ καθ' ὅσσαν καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἥθελε μείνει πιστὸς εἰς τὸν ἴδιον λόγον». Ὑπάρχουσι λοιπὸν μεταξὺ τῶν δύο τούτων μαρτυριῶν διαφοράι τινες, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν συζητήσεως θέλομεν παραδεχθῆ ὡς γνησίους τοὺς ὅρους τῆς συμβάσεως ὅπως οὗτοι διαγράφονται ὑπὸ τῶν δυτικῶν χρονογράφων καὶ ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῶν θέλομεν ἐκτιμήσει τὴν ἀμοιβαίαν διαγωγὴν τῶν σταυροφόρων καὶ τοῦ αὐτοκράτορος.

Μετὰ τὴν συνομολογίαν τῶν συνθηκῶν ὁ Γοδοφρέδος διεπεραιώθη ἐπὶ τῶν βασιλικῶν πλοίων εἰς τὴν Ἀσίαν ἐν ἀρχῇ Ἀπριλίου 1097, καὶ ἐστρατοπέδευσε περὶ Χαλκηδόνα ἵνα περιμείνῃ ἐκεῖ τοὺς ἄλλους συναγωνιστάς. Ἄλλοι οἱ ἀδιακόπως ἐπερχόμενοι οὐτοὶ συναγωνισταὶ ἔμελλον νὰ ἐπιπαροξύνωσι καὶ καταστῆσωσι δυσχερέστερα τὰ πράγματα. Ὁ μετὰ τὸν Γοδοφρέδον πρῶτος ἀφικόμενος εἰς Κωνσταντινούπολιν σταυροφόρος ἦγεμὼν ὑπῆρχεν ὁ τοῦ Ροβέρτου Γυστάφου υἱὸς Βοημοῦνδος, δστις παρέστη νῦν ὡς προστάτης καὶ πρόμαχος τοῦ κράτους ἐκείνου τοῦ ὅποιου πρὸ μικροῦ ἔτι ἔχει διατελέσει ἀναφανδὸν πολέμιος. Εἰς τὸ ἀνέκαθεν χειραγωγῆσαν τὸν Βοημοῦνδον πνεῦμα τῆς πλεονεξίας εἶχε τότε προστεθῆ καὶ δι πόθος τῆς ἐκδικήσεως, δι^τ ἦν ἔπαθε πρὸ τινῶν ἐνιαυτῶν ἡτταν. «Καὶ γὰρ δι μὲν Πέτρος (δι ἐρημίτης), λέγει ἡ Ἀννα, ἔξ αὐτῆς τῆς ἀρχῆς εἰς προσκύνησιν τοῦ Ἀγίου Τάφου τὴν τοσαύτην ὁδοιπορίαν ἀνεδέξατο. Οἱ δέ γε λοιποὶ κόμητες καὶ τούτων μᾶλλον δι Βαϊμοῦντος, παλαιὰν μῆνιν κατὰ τοῦ αὐτοκράτορος τρέφοντες, καὶ εὐκαιρίαν ζητοῦντες ἀντίποινα τούτῳ παρασχεῖν τῆς λαμπρᾶς ἐκείνης νίκης ἦν ἥρατο κατ' αὐτοῦ, διόπτε κατὰ τὴν Λάρισαν τὸν μετ' αὐτοῦ συνῆψε πόλεμον· διμογγωμονήσαντες καὶ αὐτὴν τὴν μεγαλόπολιν κατασχεῖν ὀνειρώττοντες εἰς τὴν αὐτὴν ἐληλύθεισαν γνώμην... τῷ μὲν φαινομένῳ τὴν πρὸς τὰ Ἱεροσόλυμα ὁδοιπορίαν ποιούμενοι, τῇ δι^τ ἀληθείᾳ τὸν αὐτοκράτορα τῆς ἀρχῆς παραλῦσαι καὶ τὴν μεγαλόπολιν κατασχεῖν ἐνέλοντες». Η Ἀννα Κομνηνὴ ἐμπίπτει ἐνταῦθα εἰς ὑπερβολὴν ἀξιοῦσα δι^τ πάντες οἱ τῆς Δύσεως κόμητες ἐβουλεύοντο ἔκτοτε τὴν κατάληψιν τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους. Ὁ Γοδοφρέδος δι Βουιλλῶνος καὶ πολλοὶ ἄλλοι χρηστοὶ ἦγεμόνες ἐξεστράτευσαν εἰλικρινῶς ἵνα ἐλευθερώσωσι τὸν ἄγιον τάφον. Τινὲς δομῶς, καὶ ἔξαιρέτως δι Βοημοῦνδος, ἥθελον τωόντι νὰ ὠφεληθῶσιν ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης, ἵνα γίνωσι κύριοι τῆς Ἀνατολῆς. Ὁ Βοημοῦνδος ἐξεστράτευσεν ἔξ Ιταλίας περὶ τὰ τέλη τοῦ 1096 μετὰ τοῦ ἀνεψιοῦ αὐτοῦ Ταγκρέδου, συνεπαγόμενος μυρίους μὲν ἵππεις, πολυαρίθμους δὲ πεζούς. Ἀποβιβασθεὶς δὲ εἰς Χαονίαν ἐπορεύθη ἐκεῖθεν εἰς Καστορίαν, δι^τ που ἐπανηγύρισε τὴν ἑορτὴν τῆς Χριστοῦ γεννήσεως. Ὁλίγας ἡμέρας πρὸν ἦ ἐκπλεύση ἔξ Αποουλίας εἶχε γράψει πρὸς Γοδοφρέδον τὸν Βουιλλῶνος ἐπιστολήν, ἡς ἡμφισθητήθη μὲν ὑπὸ τοῦ κόμητος Riant τὸ κείμενον, οὐχὶ δομῶς καὶ ἦ ἔννοια, θεωροῦντος πιθανώτατον δι^τ δι Βοημοῦνδος προέτεινε νὰ ἐπιτεθῶσι κατὰ Ἀλεξίου. «Δὲν ἀγνοεῖς, ἔγραφε κατὰ Γουλιέλμον τὸν Τύριον, ὡς ἀγαθῶτατε ἀνδρῶν, δι^τ ἔχεις νὰ πολιτευθῆς πρὸς ὃν ἀχρεῖον, ἦ μᾶλλον πρὸς θηρίον τοῦ χειρίστου εἴδους, τοῦ ὅποιου σκοπὸς εἶναι νὰ ἀπατήσῃ καὶ νὰ καταδιώξῃ μέχρις ἔξοντώσεως τὸν λατινικὸν λαόν. Ὅτι, τι φρονῶ ἐγὼ περὶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου, θέλεις το φρονήσει καὶ σύ ποτε, διότι γινώσκω τὴν πονηρίαν τῶν Ἐλλήνων καὶ τὸ ἀσπονδον αὐτῶν μῆσος. Μὴ πορευθῆς ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰς Κωνσταντινούπολιν, ἀλλ' ἵπαγε νὰ στρατοπεδεύσῃς περὶ Φιλιππούπολιν· ἐκεῖ, Θεοῦ θέλοντος, θέλω